

15 Maart 1916.

No. 6.

21e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Daarom werd hun eene wet gegeven welke zij strikt moesten
 naleven, van dag tot dag, om hen in herinnering van God te
 brengen en hunne plichten, welke zij aan Hem verschuldigd
 zijn. Abinadi.

EEN ENGEL VLIEGENDE.

Drie en een half jaar passeerden zijgend voorbij nadat Joseph Smith het visioen van den Vader en den Zoon had ontvangen. Gedurende dien tijd was er geen verdere gemeenschap met den hemel. Dat hij een visioen had gehad hield de knaap stout en onbevreesd vol. Noch overreding, noch vervolging kon de eenmaal gegeven getuigenis doen breken, alsmede niet de kennis die hij op goddelijke wijze had verkregen. Het visioen dat hij gezien had was een werkelijkheid. Hij kon het niet ontkennen. Drie en een half jaar evenwel was hij schijnbaar van de tegenwoordigheid van God ontstoken. De jonge ziener was aan zich zelve overgelaten. Het was een tijdperk van stilzwijgen.

Twee dingen zijn waard opgemerkt te worden in het gedrag van Joseph gedurende deze jaren. Ten eerste stelde hij aan 't licht dezelfde zelfbeheersching en afwezigheid van alle opwinding, die hij ook bezat toen hij naar het bosch ging om te bidden. Was hij een slachtoffer geweest van machtige invloeden van buiten, niet ten goede, dan ongetwijfeld zou hij hebben geleden aan die dweepziekte die verband houdt, en gewoon is bij zoogenaamde godsdienstige opwekkingen. De opwinding van het oogenblik zou bij hem zijn gebleven, — zooals zulks altijd met elkeen op dat gebied het geval is geweest, althans voor een zeer uitgestrekt tijdperk. Met de overtuiging van het heerlijke visioen van den Vader en den Zoon in zijn gemoed, zou de knaap zonder twijfel een beroerende opwinding hebben ondervonden, en er toe geleid zijn geworden meerdere visioenen te hebben aanschouwd, na de eerste. Meer nog, was hij onderworpen geraakt aan eenige ontwrichting van gemoed en verstand, of in een of anderen ziekelijken toestand geraakt, zooals door sommigen van zijne tegenstanders verteld is geworden, dan zou hij voorts meer onderworpen zijn geweest aan

verdere zoogenaamde manifestaties. Zoo was het evenwel niet. Zijne gezondheid was uitstekend in orde; zijn zelfbeheersching volkomen. Drie en een half jaar lang waren de hemelen boven hem, gesloten. Drie en een half jaar lang sprak de God des hemels niet een enkel woord verder tot hem. Drie en een half jaar was hij aan zich zelven overgelaten om te overpeinzen datgene wat hij gezien had, en om vervolging te verduren alleen omdat hij der waarheid getuigenis gaf. Altijd was hij kalm, den toestand volkomen meester, onaangedaan door godsdienstige dweepzucht of anderzins.

Ten tweede openbaarde Joseph Smith geen verlangen, niettegenstaande hij God gezien had, en met Hem gesproken, om zich zelven op te werpen als een autoriteit in welken zin dan ook. In de geschiedenis der wereld treffen wij vele anderen aan die beweren visioenen te hebben gezien. Toen Mohamed veertig jaar oud was, zag hij, — zoo zegt hij — in een visioen de engel Gabriël, en werd hem geboden een nieuwe godsdienst te prediken. Het gezag om zoo te doen, aanvaardde hij onverwijld. Jeanne d'Arc, in antwoord op de vermeende hemelsche stem die haar riep en tot haar sprak, haaste zich naar de zijde van den kroonprins van Frankrijk. Emmanuel Swedenborg begon, na jaren van wetenschappelijke werkzaamheid, plotseling een nieuwe kerk in het leven te roepen, en het woord van God uit te leggen in een serie theologische werken, — want, zoo beweerde hij, God was hem in een gezicht verschenen. Met Joseph Smith evenwel was dat anders. Hoewel hij volstandig vasthield, tegenover de bespottung van anderen, vrienden zelfs, dat hij namelijk een visioen gezien had van den Vader en den Zoon, maakte hij geen plannen om daarom een nieuwe leerstelling aan te kondigen, of om een nieuwe Kerk op te richten. Hij ging voort met zijn dagelijksch werk. Hij overpeinsde wat de Heer tot hem gezeegd had. Hem was verteld geworden dat de sectarische kerken verkeerd en dwalende waren. Hij zou hebben kunnen beginnen eene Kerk op te richten die, volgens hem, recht was. Joseph Smith evenwel had daaromtrent nog geen volledige opdracht ontvangen. Hij deed niet datgene wat hij ongetwijfeld wel zou hebben gedaan, zoo wanneer hij slechts een slachtoffer was geweest van een dweepzieke beweging. Drie en een half jaar lang wachtte hij nieuwe instructies af van God in den Hemel.

Aan den avond van den 21sten September 1823, naderde Joseph Smith den Heer opnieuw in een geheim gebed. Vreezende dat hij God beleedigd had, dat hij niet zoo volkomen had gewandeld als hij diende te hebben gedaan in het licht der openbaring die hij had ontvangen, bad de knaap, thans in zijn achttiende jaar, den Almachtige om vergeving van zonden, en om eene openbaring opdat hij weten mocht zijne standplaats in de oogen van God. In zijn eigen verslag van datgene wat daar toen gebeurde, zegt Joseph Smith:

„Toen ik aldus bezig was God aan te roepen ontdekte ik een licht in mijne kamer verschijnende, wat voortging zich te vergrooten totdat de kamer schitterender was als op klaarlichten dag, waarna onmiddellijk een persoon verscheen terzijde van mijn bed, staande in de lucht, want zijne voeten raakten niet den vloer. Hij had een losse kleeding aan, van meest schitterende witheid. Het was zoo wit als ik nimmer een aardsch ding gezien had; noch geloof ik dat eenig aardsch ding gemaakt zou kunnen worden zóó helder wit en schitterend. Zijne handen waren bloot, en eveneens zijne armen tot even boven de polsen; eveneens waren zijne voeten naakt, tot zijne beenen een weinig boven de enkels. Zijn hoofd en hals waren almede onbedekt. Ik kon zien dat hij geen andere kleeding droeg dan enkel dit kleet, aangezien dat open was, en ik zijne borst kon zien. Niet alleen was zijne kleeding buitengewoon wit, maar zijn heele persoonlijkheid was boven alle beschrijving heerlijk, en zijn voorkomen inderdaad gelijk de bliksem. De kamer was gansch en al verlicht, maar niet zóó helder als in de onmiddellijke omgeving van den persoon.

„Toen ik hem eerst aanzag was ik bevreesd; maar de vrees verliet mij spoedig. Hij noemde mij bij naam, en zeide dat hij een boodschapper was van uit de tegenwoordigheid van God tot mij gezonden, en dat zijn naam Moroni was, alsmede dat God een werk voor mij had te doen, en dat mijn naam bekend zou worden onder alle naties, geslachten en talen, voor goed en voor kwaad, of met andere woorden dat overal goed of kwaad van mij zou worden gezegd. Hij zei dat er een boek bewaard was, geschreven op gouden platen, een verslag gevende van vroegere inwoners van dit (het Amerikaansche) vasteland, en de bron vermeldde van waar die afkomstig waren; eveneens dat daarbij waren twee steenen in zilveren bogen — en dat deze steenen, vastgemaakt in een borstplaat, daarstelden wat genaamd werd de Urim en Thummim, — opgeborgen met de platen. Zij die deze steenen in bezit hadden en gebruiken konden werden in aloude dagen „Zieners” genoemd; als ook dat God hen had bereid voor het oogmerk om het boek te vertalen.”

Verder volgden toen meerdere onderwijzingen, gebaseerd op de Heilige Schrift. De engel las en verklaarde gedeelten van het derde en vierde hoofdstuk van Maleachi. Het derde hoofdstuk voorspelt het zenden van een boodschapper om den weg des Heeren te bereiden wanneer hij plotseling komen zal tot Zijnen Tempel. De komst zal worden vergezeld van groote heerlijkheid; en de Heer zelf zal Israël reinigen, en het ondoen van ongerechtigheid. De tijd der vervulling dezer profetie, zoo zei de engel, was nabij.

Verschillende andere profetieën werden nog door den engel aangehaald, en met eenige correcties, verklaard, onder anderen het 11de hoofdstuk van Jesaja, en de predikatie van Petrus aan de poort van

Salomo. Ook deze profetieën zouden hunne volle vervulling thans erlangen.

Ten laatste haalde de engel nog aan de groote profetie van Joël. Vóór de groote en vreeselijke dag des Heeren, overeenkomstig deze profetie, zouden de ouden droomen droomen, de jongelingen gezichten zien, en wonderen en teekenen zouden gezien worden in den hemel en op aarde. De zon zal veranderd worden in duisternis, en de maan in bloed, wie echter den naam des Heeren zal aanroepen, die zal zalig worden. Naar dezelfde profetie werd verwezen door Petrus op het Pinksterfeest, en was toen voor een mogelijk gedeelte vervuld. De voorspelling evenwel verwijst onweersprekelijk naar de laatste dagen — vóór de groote en vreeselijke dag des Heeren. Thans, zoo zeide de engel Moroni, is het de dag van de groote profetie van Joël, en thans staat die gereed vervuld te worden.

Daarop werd het visioen gesloten. Trapsgewijze verzamelde het licht in van de kamer zich om den persoon van den engel. De jongeling aan wien deze wonderbare openbaring gegeven was geworden, lag klaar wakker in zijn bed. De persoon was naar den hemel weder gekeerd en had de kamer in duisternis gelaten. De slaap was van des jongelings oogen geweken. Hij was met verbazing vervuld betreffende de wonderbaarheid van het gezicht, en omtrent de leerstellingen die hem verklaard waren geworden. Plotseling, te midden van zijne verwondering en overpeinzing, verscheen de hemelsche boodschapper opnieuw. Hij sprak nog over groote oordeelen die over de aarde zouden komen, met rampen van hongersnood, het zwaard en pestilentien, en alle die dingen zouden komen gedurende het thans levende geslacht.

Nogmaals werd het visioen gesloten. Wederom concentreerde het licht zich om den engel en verdween hij, de kamer in duisternis latende. De jongeling lag opnieuw zich verwonderende over dit wonderbare visioen, toen, tot zijne bevreemding, dezelfde boodschapper voor de derde maal hem verscheen, herhalende alles wat hij tevoren gezegd had. „Na dit derde bezoek,” — schrijft de profet, „steeg hij opnieuw ten hemel op als te voren, en opnieuw werd ik alleen gelaten om na te denken over het vreemde van het geval zoo juist onderzonden; toen, alhaast onmiddellijk nadat de hemelsche boodschapper voor de derde maal was opgestegen, de haan kraaide, en ik bevond dat de morgen was aangebroken.” Aldus eindigde het tweede tooneel in het groote spel der Herstelling.

Wat nu is de beteekenis van dit tweede visioen, of beter gezegd deze serie van visioenen? Welke belangrijkheid valt hieromtrent op te merken in de geschiedenis van des menschen betrekking tot God? Welk getuigenis legt het af in verband met het verhaal van de Herstelling van het Evangelie?

Ten eerste, er werd in verklaard dat de Heer een werk te doen had voor Joseph. In het eerste visioen wordt niets gezegd aangaande de toekomstige zending van den jongeling. Hem was enkel verteld geworden geen der twistende kerken als de zijne te aanvaarden. Zij waren bedorven. Thans evenwel is het levenswerk van den knaap in korte trekken omlind. Hij is er om een teeken op te richten voor de volkeren, en om een instrument te worden in de handen van God om de vergadering van Israël voort te brengen. God is bezig Zijn hand ten tweede male uit te strekken naar Zijn volk, en om dat te herstellen. Meer nog, Joseph Smith wordt aangewezen een profeet te zijn om het woord en de wet des Heeren te openbaren. Zijn naam zal daardoor voor goed en voor kwaad bekend worden over heel de wereld.

Ten tweede, een boek, geschreven in een vreemde taal, op gouden platen, zal den jongeling worden overhandigd, om te vertalen. Dit boek bevat de geschiedenis van de inwoners van het Amerikaansche vasteland, en zal de raadselen ontvouwen van den oorsprong der Amerikaansche Indianen, en de overblijfselen van hunne aloude beschaving. Ook bevat dit boek de volheid van het eeuwig evangelie. Welnu, wanneer de wereld zich van de waarheid heeft afgescheiden, het zal hersteld worden door een engel aan een gekozen profeet van God.

Daarna zal het priesterschap worden geopenbaard aan Joseph Smith, onder de handen van Elia. De sleutelen van de bedeeeling van het „keeren der harten van de vaderen tot de kinderen, en van de kinderen tot de vaders,” zullen worden toevertrouwd in de handen van den profeet Joseph. Dit werk, waarvan Elia de uitdeeler zal zijn, is van een zeer bijzondere soort. Het zal in de harten der kinderen planten de belofte gemaakt aan de vaderen, en de harten der kinderen zullen zich keeren in de richting der vaders. Ware het niet zoo, de aarde zou met eenen vloek geslagen worden, en gansch en al verloren zijn bij de komst des Heeren.

Voorts zullen wondervolle teekenen verschijnen in den hemel en op aarde, in de dagen van deze dingen. Droomen en visioenen zullen den ouden en den jongen gegeven worden. De aarde zal in moeiten zijn, en de zon zal worden verduisterd, terwijl de maan veranderd zal worden in de kleur van bloed. Bloed en vuur, en pilaren van rook, zullen als plagen komen; wie echter den naam des Heeren aan zal roepen, zal zalig worden. Ten laatste zullen groote oordeelen op de aarde komen — oordeelen van het zwaard, van hongersnood, en van pestilenties. En al deze dingen zullen komen tijdens het tegenwoordige geslacht.

In dit merkwaardige visioen zijn eveneens zeven merkwaardige waarheden geopenbaard. Een groot werk zal gedaan worden door den jongen man, Joseph Smith, en zijn naam zal bekend worden over

heel de wereld, voor goed en voor kwaad; een boek met gouden platen, een verslag bevattende van de aloude inwoners van Amerika zal hem gegeven worden om te vertalen; dit boek zal voorts bevatten eene volheid van het eeuwig evangelie wat gepredikt zal worden tot alle volkeren; het priesterschap zal hem geworden onder de handen van Elia, den profeet; door de werking van de macht hem aldus gegeven zullen de harten der kinderen zich neigen tot de vaders; in deze dagen zullen vreemde teekenen in den hemel verschijnen en op de aarde; en, ten laatste, de groote en vreeselijke dag des Heeren zal dan spoedig komen, als wanneer oordeelen van het zwaard, en van hongersnood, en van pestilentie de aarde zullen bezoeken.

Aldus droeg de engel een wonderbare boodschap over tot den achttienjarigen jongeling, en aldus was de groote profetie van „een engel vliegende” (Openbaring 14:6) vervuld. Het verrekend karakter van deze profetie is alzoo duidelijk. De knaap ontving, in 't kort, een overzicht van de groote zaligmakende beginselen die het evangelie van Christus onderscheiden.

UIT „THE RESTORATION OF THE GOSPEL”.

HET LEVEN.

Uw wereld, Heer! is schoon en goed;
 Het leven is een zegen.
 Geef ons een hart vol frisschen moed,
 Dat lust heeft aan Uw wegen!
 Dan blijft ons hoofd omhoog gericht,
 Dan ziet ons oog in 't vriend'lijkst licht
 Al 't heil, van U verkregen.

Als wij soms, onder 't leed gebukt,
 Blind voor Uw zegeningen,
 Door bange zorg terneer gedrukt,
 Vol vrees door 't leven gingen:
 Ontsluit ons oog dan voor al 't goed'
 En leer ons, met vertroost gemoed,
 Weer dankbaar 't lofied zingen!

Al schijnt deez' aard' een woesteni
 En 't kruis niet meer te dragen:
 Gij staat Uw kind'ren trouw ter zij
 En hoort hun angstig klagen.
 Gij wischt hun droeve tranen af
 En blijft hun troost, hun schild en staf;
 Zij mogen niet versagen.

KEN U ZELF.

Daar zijn er, die beweren, dat de mensch niet bekwaam is tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad. Dat klinkt al heel pessimistisch.

Wij weten wel, dat er heel veel kwaad in de wereld is en dat er vele slechte menschen zijn. Wij weten wel, dat het ook met onszelf niet altijd gesteld is, zooals het behoorde te zijn — ja, laten we het maar eerlijk bekennen, dat wij nog bij lange niet zoo goed zijn, als waarvoor de menschen ons soms houden. Zij kennen alleen de buitenkant van ons leven, zij hooren onze woorden en zij zijn getuige van onze daden, maar wat er eigenlijk in ons hart is, weten zij niet, onze gedachten zijn voor hen verborgen en daarop komt het maar aan. Of wie is er, die het zou aandurven om ook zijn geheimste gedachten en gevoelens als een geopend boek voor anderen open te leggen? Ik bedoel niet voor iedereen, want ons intiemste leven gaat iedereen niet aan. Maar laat het dan maar zijn uw echtgenoot, uw kind, uw beste vriend. Neen, dat zou niemand doen.

Is dat niet het bewijs, dat het met ons niet in orde is. En toch staan wij bekend als nette, fatsoenlijke, brave menschen, op wie niemand iets kan aanmerken.

Neen, daar mag geen geestelijke hoogmoed onder ons zijn, ook niet onder de besten van ons. Zei Jezus zelf niet tot den jongeling, die hem aansprak met: „goede Meester”, „wat noemt ge mij goed, niemand is goed, dan alleen God”?

Ik meen, dat deze gedachte ons in de eerste plaats wel mag stemmen tot nederigheid en ons doen bedenken, dat wij met al onze burgerlijke en alledaagsche braafheid er nog lang niet zijn en dat wij er wèl aan zullen doen eens ernstig over ons leven na te denken. Zelfkennis door zelfonderzoek zij een eerste vereischte.

In de tweede plaats moge deze overdenking van eigen kleinheid ons stemmen tot verdraagzaamheid ten opzichte van anderen over wier tekortkomingen en gebreken wij menigmaal zoo hard oordeelen.

Wanneer wij een medemensch om eenige verkeerde daad veroordeelen, laten wij dan wel bedenken, dat wij niet in zijne omstandigheid waren en dat het zeer de vraag is of wij, in gelijke omstandigheid het er zooveel beter zouden afgebracht hebben. Verder, dat hij een ondeugd of een zwakke zijde heeft, die wij misschien niet hebben, maar het kan best zijn, dat hij deugden heeft, die ons ontbreken. Nu willen we hiermee niet zeggen, dat wij licht hebben heen te gaan over het kwaad rondom ons, natuurlijk niet — maar wij willen dit zeggen, dat wij mogen oordeelen en veroordeelen en als het moet zijn óók straffen, maar niet hard zijn, niet onverbiddelijk, neen, met liefde. O! als wij allen, ook wij brave menschen, die soms zoo uit de hoogte

neerzien op anderen, eens kregen, wat wij verdienden! God zij ons genadig, ja, zeg dat wèl.

Weet ge wat Jezus zei? „Wees volmaakt gelijk uw Vader in de hemelen volmaakt is.” Welk 'n eisch! daar worden we stil van. Wie gevoelt niet, dat alle menschelijke deugdzaamheid hierbij in het niet verzinkt. Zondig zijn wij allen, 't is enkel een quaestie van „min of meer”. Houden wij dan liever dat spotlachje, dat minachtend gebaar voor ons; wij allen zijn heusch te klein om zoo groot te doen tegenover elkaar. Lees de gelijkenis van Jezus over den onbarmhartigen dienstknecht er maar eens op na (Math. 18: 23—35).

Laten wij dan weg doen uit ons hart die hoogmoed, dat farizeeërs gevoel. Laten wij bij de beoordeeling van onszelf niet tot maatstaf nemen onze medemenschen. Daarvoor weten wij te weinig van elkaar en bovendien is die maatstaf niet toereikend, omdat ook onze medemenschen slechts zondige menschen zijn evenals wijzelf. Maar laten wij veeleer ernstig inkeeren tot ons zelf en vragen: beantwoord ik zelf — niet mijn buurman A of mijn kennis B of die mensch, dien ik niet wil aanzien — beantwoord ik zelf aan den eisch, dien God mij stelt, als Hij mij roept tot wat hart en geweten mij voor houden? Is het voor den mensch, die het ernstig meent met zonde en deugd, niet een gebiedende eisch meer den omgang te zoeken met den boven alles Heilige, met God, meer te leven in de gemeenschap met die hoogere Wereld, waarvan stralen licht vallen in onze ziel in onze reinste oogenblikken?

„Wij hebben het niet noodig, wij kunnen God ontberen” zegt de brave! mensch. Ach arme. wat stelt ge u met een beetje tevreden, hoe weinig besef hebt ge toch van den adel der menschelijke natuur en van uw heilige bestemming, . . . en dan zooveel hoogmoed en en zooveel eigengerechtigheid. (Overgenomen.)

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De aanstaande halfjaarlijksche conferentie der Arnhemsche hoofd-afdeeling zal worden gehouden op Zondag 2 April. Drie vergaderingen zijn belegd, te weten des morgens 10 uur en des middags half drie, in de zaal Walstraat 6, terwijl de avondvergadering, aan te vangen om 7 uur, zal worden gehouden in het Loge-Gebouw, Rijnstraat 42.

Alle zendelingen, leden en vrienden, worden hartelijk uitgenoodigd deze samenkomsten bij te wonen.

Wij kunnen ons zelf niet beschermen tegen het leed als het komen moet, maar wij hebben het in onze macht ons leed te dragen, hèn wij het dragen hangt af van onzen eigen wil.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
GE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

EVANGELIE.

Wijl het woord „evangelie” zoo zeer bekend is geraakt in de kringen der Heiligen der Laatste Dagen, is dat meer dan eens aanleiding geworden omtrent dit woord eene totale begripsverwarring in het leven te roepen.

Dikwijls gebeurt het dat in getuigenisvergaderingen, en ook door onze sprekers zelfs in vergaderingen, gesproken wordt over „ons” evangelie, en over het evangelie van andere kerken, of somwijlen zelfs, over „de” evangeliën van andere secten. Gemakkelijk is het te begrijpen dat zoodanige uitdrukkingen totaal met het ware begrip van het evangelie in strijd zijn. Men wil dan in die gevallen aanduiden het verschil tusschen onzen godsdienst en de leerstellingen en voorschriften daarvan, en die van anderen, en gebruikt daarvoor verkeerdelijk het woord evangelie.

De Heiligen der Laatste Dagen gelooven dat het „evangelie” de boodschap is der zaligheid, of nog duidelijker omschreven, het plan door God gemaakt van voor de grondlegging der wereld, om de menschen, Zijne kinderen, te zaligen. Dat zaligen nu wil zeggen, in meer begrijpelijke woorden: gelukkig te maken. Om gelukkig te kunnen zijn is het noodig dat elk der levensorganen zijne volle functie vervult, zonder pijn, smart of verdriet.

Duidelijk moet het voor ieder zijn dat slechts één wijze mogelijk is waardoor dit doel bereikt kan worden, en bijgevolg ook maar een stelsel, dat namelijk wat in zich bergt al de uitgangspunten daartoe benodigd, de naam van „evangelie” kan dragen.

Godsdienstvormen treft men op de wereld in zeer groote verscheidenheid aan. In elk dier godsdienstvormen is, zoo wanneer ze althans een zekere basis van rechtvaardigheid en waarheid bezitten, en dat heeft elke godsdienstvorm, anders zouden de menschen er niet in kunnen gelooven, — in elk dier godsdienstvormen dan is een gedeelte van het evangelie. In de een weliswaar meer en minder dan in de andere, maar overal wordt een deel van die waarheid, van dat plan tot zaligheid, kortom, van dat evangelie gevonden. Men kan echter van die godsdienstvormen niet spreken van „evangeliën”. Dat geeft somtijds aanleiding tot begripsverwarring.

Menigmaal heb ik bijvoorbeeld oudere broeders en zusters hooren zeggen: „Toen ik nog niet tot dit evangelie behoorde,” of „toen ik nog een lid was van dat andere evangelie”, enz. daarmede aan willende

duiden den tijd toen zij nog geen lid waren van de Kerk, in dit geval van onze Kerk, of zoo we het om onze vrienden, geen leden, een duidelijke uitlegging te geven, zouden kunnen noemen: de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

In soortgelijke gevallen is het beter te zeggen, „De Kerk”. Toen ik nog geen lid was van de Kerk, of: toen ik het evangelie nog niet had aangenomen, of: toen ik het evangelie nog niet had gehoorzaamd, enz.

Nu we over het evangelie spreken, nog iets, waaraan wij, tot beter begrip van een en ander, niet na moeten laten onze aandacht te schenken.

Wij gelooven en leeren steeds dat het evangelie eeuwig is. Bij dat „eeuwig” moeten wij niet alleen denken aan den tijdsduur van het Godsplan, maar ook aan de uitgebreidheid ervan. Ons wordt door openbaring van den nieuweren tijd geleerd, dat het evangelie reeds aan Adam verkondigd is geworden, terwijl de Bijbel er reeds van spreekt dat aan Abraham het evangelie gepredikt is geweest in den tijd dat hij op aarde was. Het evangelie dus is er op aarde reeds zoo lang geweest als er menschen waren. Met andere woorden, de Heer heeft een gedeelte van Zijne plannen al ontsluitend aan de eerste menschen van ons geslacht. Hoewel wij niet in elk opzicht weten hoe ver de kennis van het heele evangelie bij Adam is gegaan, kunnen wij er van verzekerd zijn dat de openbaringen dienaangaande aan hem gegeven, geheel in overeenstemming waren met het standpunt waarop hij, betreffende ontwikkeling, begripsvermogen, enz., stond. Zonder ons er nu in te verdiepen of zijne kennis die van ons in deze tijden, te boven ging, dan wel er beneden stond, zooveel is zeker, omdat wij dat steeds weer kunnen constateeren bij elk der goddelijke openbaringen, dat de lijn van openbaring aan hem gegeven, gelijken tred heeft gehouden met al het andere wat binnen de perken van zijn brein viel. De beginselen, of uitgangspunten, mogen ten volle aan hem bekend zijn gemaakt, volmaakt zeker is het dat niet al de verschillende dingen die vallen onder het begrip evangelie, aan de menschen van alouds zijn geopenbaard. Evenmin als aan ons. De Heer heeft ons te kennen gegeven dat de „volheid” van het evangelie ons is bekend gemaakt, maar dat wil volstrekt niet zeggen dat wij daarom alles weten wat deel uitmaakt van het evangelie. Het evangelie is eeuwig. Niet alleen in tijdsduur, maar ook in omvang. Dat wil zeggen dat zoolang er nog vatbaarheid voor verdere ontwikkeling en verbetering bestaat, er steeds toegedaan wordt aan de volheid van het evangelie. Al die verbetering, die voltooiing, dat verder doordringen van rechtvaardige kennis en wetenschap, is evangelie. Het evangelie bepaalt zich niet alleen tot datgene wat wij gewend zijn te beschouwen als godsdienstige verplichtingen, maar het omvat al de gebieden des levens, zoowel maatschappelijke, als datgene wat wij gewend zijn geestelijk te noemen. Wij zouden nog haast een stap verder kunnen gaan

en betoogen dat het zoogenaamd godsdienstig gedeelte van het evangelie daar slechts een onderdeel van vormt, en nog zelfs niet het grootste onderdeel. Er zal namelijk een tijd moeten komen dat al hetgeen wat wij nu beschouwen als behoorende tot de godsdienst, voor het grootste deel niet meer zal bestaan. Bijvoorbeeld, schrift- en tekstuitlegging. Hoeveel woorden worden er door ons niet gebruikt in onze vergaderingen, zondagscholen, theologische klassen, priesterschapssamenkomsten, en wat dies meer zij, om ons te verdiepen in de meeningen der aloude heiligen, hen beziend bij het terneder schrijven van hunne woorden. Hoeveel tijd wordt er niet door ons besteed om een schema tot verdediging op te bouwen van onze leerstellige punten tegenover de wereld, die anders denkt als wij, en waartegen wij onze zienswijzen in bescherming hebben te nemen, en die met redenen hebben te omkleeden, waarvoor wij op onze beurt weer een grondige studie behoeven der punten door ons voorgestaan. Dat alles rangschikken wij onder „het evangelie,” en toch zal in de toekomst blijken dat al deze verwickelingen overbodig zijn. Komt de tijd der zichtbare opstanding, dat namelijk de aloude profeten en bijbelheiligen in ons midden zullen leven en wonen, dan kunnen wij enkel slechts hen even vragen naar de beteekenis en bedoeling van sommige hunner gezegden, en de waarheid, het dispuut waarover thans menigmaal uren besteed is geworden, is dan totaal afgeloopen, en heeft het bespreken van elkanders meening, en het voor en tegen ervan te beschouwen, absoluut geen waarde meer, omdat volle zekerheid dienaangaande is geopenbaard. Zoo eveneens is het met vele andere dingen die verband houden met het zoogenaamd geestelijk, of godsdienstig deel van het evangelie. Al die dingen zullen komen te vervallen. Paulus zeide, „Nu ken ik ten deele, nu geloof ik ten deele,” enz., „maar dan,” zoo gaat hij verder, „wanneer namelijk het volle gekomen zal zijn, zal alles wat ten deele was, te niet worden gedaan.” Niet meer bestaan, en niet meer worden gedacht. Onze vergaderingen waarin thans wordt gesproken over de noodzakelijkheid van den doop, over de noodzakelijkheid van bekeering, over die van het opleggen der handen enz., zullen noodwendig dan een ander karakter aan moeten nemen. Nu dienen zij om de wereld te overtuigen van de rechtvaardigheid, de oprechtheid en de juistheid van die uitgangspunten waarop, naar wij gelooven, Gods stelsel gebouwd is. Dan evenwel zal daaromtrent bij niemand meer eenigen twijfel bestaan, en zal de noodzakelijkheid van deze dingen even zoo diep en zeker worden gevoeld, als nu bijvoorbeeld wordt gevoeld het feit dat iemand noodwendig moet leeren lezen, of anders kan hij of zij geen lid worden van de gemeenschap die wij maatschappij noemen, geen nuttig lid althans, die in later leven in staat zal zijn op eigen wijze zijn brood te verdienen.

Door vervolmaakte openbaring, door toename van geloof, door het bekend worden van den Zoon van God, en de erkenning daarvan van alle aardbewoners, zal dat alles zijn weggenomen. Evenwel, de kern van het evangelie blijft tot in alle eeuwigheid bestaan. Die, zoo hebben wij gezegd, is in tijdduur eeuwig, en ofschoon alle menschen gelijke godsdienstplichten mogen hebben geleerd te gehoorzamen, en dienaangaande geene prediking meer behoeven om tot de overtuiging der noodzakelijkheid ervan te geraken, zoo blijven daar de verschillende maatschappelijke verhoudingen die steeds meer en steeds beter volmaking behoeven, wat eveneens alleen gedaan kan worden door het evangelie, wat zich daartoe, zooals wij alreeds zeiden, uitstrekt over elk gebied des levens. Dat alles zal blijven, en zich betoonen te moeten ontwikkelen tot in onafzienbare ruimten, zoodat evenals ten opzichte van den tijd, ook daarin van het evangelie kan gezegd worden dat het eeuwig is. Het is het plan tot volmaking, en evenals volmaking tot in zeker opzicht slechts een betrekkelijk begrip is, wat namelijk telkens weer achteruit wijkt, zoodra een zeker punt is bereikt geworden, zoo ook is de volheid van het evangelie slechts een betrekkelijk begrip, wat telkens, zoodra er eene volheid bereikt is, weer plaats maakt voor eene andere volheid in 't verschiet. Toevoeging op toevoeging zal er zijn, en even als de Heer in deze dagen door openbaring heeft gezegd, dat namelijk zij die hunnen tweeden toestand getrouw zijn gebleven voor eeuwig glorie op hunne hoofden zullen hebben toegevoegd, zoo naar waarheid, is het. Begrijpen we dit, en stellen wij ons leven in zoodanigen toestand den Heer voor oogen, dat Hij ons zegenen kan om naar die in werkelijken zin oneindige toekomst voort te leven.

WAT IS EEN PROFEET ?

Het eerst van alles een woord van omschrijving: Deze uitdrukking, „profeet” — wat maakt men daaruit op? Over het algemeen, wanneer men spreekt van een „profeet”, denkt men aan een voorspeller van toekomstige gebeurtenissen, iemand die dingen voorzeft welke gebeuren zullen, en inderdaad dat is ook, voor een gedeelte althans, het ambt van een profeet; dat is, ten deele, hetgeen van hem verwacht wordt. Toch ook evenwel is dat het allerkleinste deel van zijne verplichtingen. Een profeet dient eerder een „voortzegger” te zijn dan een „voorzegger”. In de allereerste plaats behoort hij een leeraar der menschen te zijn, een verklaarder van de dingen Godes. De inspiratie van den Almachtige moet hem geven te verstaan, en zoo wanneer aan hem gegeven, dan moet hij het verklaren tot zijn volk, tot zijne eeuw. Hij moet een Ziener zijn, die anderen in staat stelt om te kunnen zien. Een Leeraar, van God gezonden, om het volk te onderwijzen — om zijne eeuw te verlichten. Dat is het voornaamste ambt van een profeet.

Ouderling B. H. ROBERTS.

DE LEERSTELLING VAN OPENBARING

door

B. H. ROBERTS.

Tegen de sectarische leer van het ophouden van openbaring, verklaarde Joseph Smith de wederopening der hemelen. Tegenover de leerstelling dat engelen de aarde niet meer zouden bezoeken, betuigde hij van engelenbezoeken aan hem gebracht, openbarende het bestaan van het Boek van Mormon, een nieuw deel van gewijde geschriften. Andere engelen brachten aan den profeet de sleutelen van gezag en macht, door hen gehouden in vroegere bedelingen. Zoo kwam Johannes de Dooper met de sleutelen van het Aäronische Priesterschap; Petrus, Jakobus en Johannes, met de sleutelen van het Melchizedeksche Priesterschap; Mozes met de sleutelen van de vergadering van Israël, en zoo vervolgens. Tegenover de leerstelling van een gesloten geheel van Schriften, betuigde Joseph Smith het bestaan van, en de waarheid der Amerikaansche hoeveelheid van Geschriften, het Boek van Mormon namelijk. Tegenover het geheele, enge en vage, begrip van openbaring waarin geloofd door de Christenwereld, kondigde hij een oneindig breeder gezichtsveld aan. In plaats van te gelooven dat enkele weinige profeten onder de Hebreëen door God bezocht waren geworden en goddelijke openbaring hadden ontvangen, voerde Hij den Heere sprekende in, zeggende:

„Gij dwaas, die zeggen zal; een Bijbel, wij hebben eenen Bijbel, en wij hebben geen Bijbel meer noodig. Hadt gij eenen Bijbel gekregen, indien het niet ware door de Joden? Weet gij niet dat er meer natiën zijn dan eene? Weet gij niet, dat ik, de Heere, uw God, alle menschen geschapen heb, en dat ik mij degenen herinner die op de eilanden der zee zijn, en dat ik regeer boven in de hemelen en beneden op de aarde, en ik mijn woord voortbreng tot de kinderen der menschen, ja, tot al de natiën der aarde? **** Want ik gebied allen menschen, zoowel in het oosten als in het westen **** en op de eilanden der zee, dat zij de woorden zullen schrijven, welke ik tot hen spreek. **** Want ziet, ik zal tot de Joden spreken, en zij zullen het schrijven; en ik zal tot de Nephieten spreken, en zij zullen het schrijven; en ik zal tot de andere stammen van het huis Israëls, welke ik uitgeleid heb, spreken, en zij zullen het schrijven; en ik zal tot alle natiën der aarde spreken, en zij zullen het schrijven.”

Eveneens voert Joseph Smith een der Nephitische profeten sprekende in, als zeggende:

„Ziet, de Heere bewijst genade aan alle volkeren, van hun eigen natie en taal, om zijne woorden te prediken; ja, in wijsheid, alles dat Hij ziet wat geschikt voor hen is; daarom zien wij dat de Heere raad geeft in wijsheid, in overeenstemming met datgene wat recht is en waar.”

Deze leerstelling vereenigt in één schitterende broederschap alle de zoekers naar God, allen die inspiratie hebben ontvangen van den Allerhoogste, en die van Zijne heilige tegenwoordigheid waren uitgezonden om hunne medemenschen te onderwijzen. Joseph Smith, zoo zeg ik, vereenigt hunne handen in één schitterende broederschap van de door God geïnspireerde mannen dezer wereld. Niet dat al de profeten onder de verschillende geslachten des menschen op dezelfde wijze en tot dezelfde hoogte geïnspireerd waren; niet dat allen met eene volheid van waarheid kwamen, noch ook dat allen het evangelie van Christus hadden. Maar, brachten zij niet met hunne boodschap de glansverbreedende schittering van een overheerlijken dag, zij brachten iets van de schemering die de duisternis verdreef van den nacht waarin de menschen van hunne verschillende generaties hadden gewandeld; en zij die in de dichtheid van de duisternis hebben rondgetast, weten hoe aangenaam reeds de schemering is, en hoeveel beter dan duisternis. Hoe edel is dit gezichtspunt van Gods handelingen met de kinderen der menschen met betrekking tot openbaring, vergeleken bij dat enge, nauwhartige begrip dat heerschte in het begin der negentiende eeuw, toen men het er voor hield dat de Joodsche Geschriften heel het woord van God bevatten, en alles wat Hij ooit gesproken had tot de inwoners der aarde.

DE BETEKENIS VAN „HET KONINKRIJK VAN GOD.”

door

APOSTEL JAMES E. TALMAGE.

In de openbaringen van den nieuweren tijd worden de uitdrukkingen „koninkrijk van God” en „koninkrijk der hemelen” somtijds gebruikt met onderscheidene beteekenissen, — de eerste spreekwijze de Kerk aanduidende, en de laatste het letterlijke koninkrijk wat alle bestaande nationale afdeelingen overschaduwet en omvatten zal. In dezen zin is het Koninkrijk van God in deze laatste dagen alreeds opgericht geworden; het begin ervan, in en voor de tegenwoordige bedeeing, was de daarstelling van de Kerk op haar duurzaam fundament van deze laatste dagen. Dit is bestaanbaar met ons begrip van de Kerk als een levend en werkzaam orgaan van het Koninkrijk in het algemeen. De machten en het gezag aan de Kerk opgedragen, zijn dan de sleutelen van het Koninkrijk. Zoodanige meening wordt duidelijk gemaakt in de volgende openbaring aan de Kerk: — „De sleutelen van het Koninkrijk Gods zijn aan den mensch op aarde toevertrouwd, en vandaar zal het Evangelie tot de einden der aarde voortrollen, gelijk de steen welke zonder handen van den berg is afgeschoven zal voortrollen. totdat het de geheele aarde heeft vervuld. * * * * *

Roep den Heere aan, dat Zijn Koninkrijk op aarde moge voortgaan,

dat de inwoners daarvan hetzelfde mogen ontvangen, en voor de toekomende dagen voorbereid worden, wanneer de Zoon des menschen van den hemel zal nederkomen, gekleed in den luister Zijner heerlijkheid, het Koninkrijk van God, dat op aarde gevestigd is, te ontmoeten. Daarom moge het Koninkrijk van God voortgaan, dat het Koninkrijk des hemels moge komen, dat Gij, o God, alzoo op de aarde moogt verheerlijkt worden gelijk in den hemel, dat Uwe vijanden mogen onderworpen worden; want U is de eer, macht en heerlijkheid, voor immer en altoos."

Ten tijde van Zijne heerlijke komst zal Christus vergezeld zijn van de legerscharen der rechtvaardigen die alreeds van de aarde gegaan zijn; en de Heiligen die nog op aarde leven, zullen veranderd worden en opgenomen om Hem te ontmoeten, en met Hem nederkomen om deel te hebben aan Zijne heerlijkheid. Met Hem zal eveneens Enoch komen met zijn metgezelschap van reinen van hart; en eene vereeniging zal teweeg worden gebracht met het Koninkrijk van God, of, met andere woorden, met dat gedeelte van het Koninkrijk der hemelen wat van te voren reeds is opgericht als de Kerk van Christus op aarde; en het koninkrijk op aarde zal één zijn met dat in den hemel. Dan zal een volkomene vervulling worden verwezenlijkt van des Heeren eigen gebed, gegeven als een voorbeeld tot allen die bidden; — „Uw koninkrijk kome, Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzoo ook op aarde”.

De betwiste vraag „Is het Koninkrijk alreeds op aarde opgericht, of hebben wij te wachten voor de oprichting ervan tot den tijd van de toekomstige verschijning van Christus, den Koning?” kan behoorlijk antwoord erlangen, hetzij bevestigend of ontkennend, al naar gelang den zin waarin de term „koninkrijk” wordt verstaan. Het Koninkrijk van God, verstaan als hetzelfde wat met de Kerk van Christus wordt bedoeld, is zeer zeker reeds opgericht geworden; de geschiedenis ervan is die van de Kerk in de laatste dagen; hare ambtenaren zijn Goddelijk aangesteld, en hunne macht is die van het heilige priesterschap. Zij — die ambtenaren — maken aanspraak op een bevoegd gezag, wat geestelijk is, maar eveneens maatschappelijk in hunne handelingen met de leden der organisatie van de Kerk of het Koninkrijk, zooals men het gelieft te noemen, — zij doen echter geene poging, noch matigen zij zich het recht aan om de bestaande gouvernementen te wijzigen, aan te randen of in eenig opzicht te benadeelen; veel minder nog om volkeren te onderwerpen of om mededingende stelsels van heerschappij op te richten. Het Koninkrijk der Hemelen, de Kerk in zich sluitende en alle natiën omvattende, zal met macht en groote heerlijkheid worden opgericht als de triomfeerende Koning komen zal met Zijn hemelsch gevolg om persoonlijk te regeeren en te heerschen op de aarde die Hij verlost heeft met het offer van Zijn eigen leven.

RUST MIJN ZIEL.

Rust, mijn ziel! uw God is koning,
 Heel de wereld Zijn gebied;
 Alles wisselt op Zijn wenken,
 Maar Hij zelf verandert niet.

Ieder woelt hier om verand'ring
 En betreurt ze dag aan dag,
 Hunkert naar hetgeen hij zien zal,
 Wenscht terug 'tgeen hij eens zag.

Rust, mijn ziel! uw God is koning!
 Voeg u volgzaam naar Zijn wil;
 Zwijs bij al, wat hier verandert
 Op Zijn wenk, eerbiedig stil.

OVERLEDEN.

MUNTS. Te Delft is overleden, Zuster Elizabeth Magdalena Munts. Geboren 8 November 1869 te Delft, werd zij gedoopt 18 December 1914 door Ouderling John E. Adams, en bevestigd op denzelfden dag door Ouderling Bakke Postma. Zij stierf 25 December 1915.

VAN NIEUWENBURG. Te Schiedam is overleden Arie Adriaan van Nieuwenburg. Geboren 15 Mei 1915, overleed het kind 22 December vorig jaar. Het knaapje was ingezegend op 20 Augustus 1915, door Ouderling Walter B. Hanks.

INHOUD:

Een Engel vliegende . . . blz.	85	De Leerstelling van	
Het Leven „	90	Openbaring blz.	97
Ken U zelf „	91	De beteekenis van „Het	
Conferentie-Aankondiging „	92	Koninkrijk van God” „	98
Evangelie „	93	Rust mijn ziel „	100
Wat is een profeet? . . „	96	Overleden „	100

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.